

Susan Ee

Îngeri căzuți

Cartea Întâi din seria
Penryn & Sfârșitul lumii

Traducere din engleză de Mircea Pricăjan

3
TREI

unul în coșul de cumpărături, din living, al mamei, însă până la urmă îl pun. Îl strecor între un teanc de Biblii și o grămadă de sticle de suc goale. Trag niște haine peste el când ea nu se uită și sper că nu va trebui niciodată să știe că este acolo.

Înainte să se întunece complet, o împing pe Paige de-a lungul coridorului comun către scări. Se poate deplasa singură, căci a ales să folosească un scaun tradițional, nu din acela electric. Însă îmi dau seama că se simte mai în siguranță atunci când o împing eu. Liftul e inutil acum, desigur, doar dacă nu ești dispus să riști să rămâi blocat când se întrerupe curentul.

O ajut pe Paige să se ridice din scaun și o car în spate în vreme ce mama noastră împinge scaunul în jos cale de trei etaje. Nu-mi place cât de tare simt oasele surorii mele. E prea ușoară acum, chiar și pentru un copil de șapte ani, și asta mă sperie mai mult decât toate celelalte laolaltă.

Odată ajunse în antreu, o pun pe Paige înapoi în scaun. Îi dau după ureche o șuviță de păr negru. Cu poameții ei înalți și ochii ca un miez de noapte, aproape că am putea fi gemene. Fața ei e mai delicată decât a mea, însă peste zece ani va fi exact ca a mea. Totuși, nimeni nu ne va confunda vreodată, chiar dacă am avea amândouă șaptesprezece ani, la fel cum nu poți confunda ceva moale cu ceva tare, ceva cald cu ceva rece. Chiar și acum, așa speriată cum e, colțurile gurii ei sunt ridicate într-un simulacru de zâmbet, fiind preocupată mai mult de mine decât de ea însăși. Îi zâmbesc și eu, străduindu-mă să-i transmit încredere.

Dau fuga înapoi pe scări ca să o ajut pe mama să coboare coșul de cumpărături. Ne luptăm cu măgăoaia aia, care scoate tot soiul de scârțâituri și trosnete în vreme ce

Îl hurducăm pe scări în jos. Acum e prima dată când mă bucur că nu a mai rămas nimeni în clădire să-l audă. Coșul e doldora de sticle goale, păturicile lui Paige, teancuri de reviste și Biblii, toate cămășile rămase în dulap de la tata, după ce s-a mutat și, desigur, cofraje cu prețioasele ei ouă stătute. Și-a mai îndesat și alte ouă în buzunarele flanellei și ale jachetei.

Mă gândesc să abandonăm coșul, dar cearta pe care aș avea-o cu mama ar dura mult mai mult și ar fi mult prea zgomotoasă decât dacă pur și simplu o ajut. Sper doar că Paige va fi bine cât ne ia nouă să-l ducem la parter. Îmi vine să-mi trag șuturi singură că nu am coborât coșul mai întâi, astfel încât Paige să se afle într-un loc relativ sigur, la etaj, și nu să ne aștepte la intrare. Pe când ajungem la ușa din față a clădirii, deja transpir și am nervii întinși.

— Ține minte, spun. Orice s-ar întâmpla, continuă să fugi pe El Camino până ajungi la Page Mill. După aia ia-o către dealuri. Dacă suntem despărțite, ne reîntâlnim pe culmea dealurilor, bine?

Dacă suntem despărțite nu prea mai sunt șanse să ne reîntâlnim, însă trebuie să mențin aparența speranței, pentru că astfel o păstrăm toate trei.

Îmi lipesc urechea de ușa principală a clădirii noastre de apartamente. Nu aud nimic. Nici vânt, nici păsări, nici mașini, nici voci. Trag în lături canaturile grele doar atât cât să arunc o privire afară.

Străzile sunt pustii, cu excepția mașinilor goale parcate pe fiecare alee. Lumina care se stinge spală betonul și oțelul în culori palide.

Ziua aparține refugiaților și găștilor care întreprind raiduri. Dar noaptea dispar toți, lăsând străzile pustii

până în zori. Plutește acum impresia puternică a unei lumi supranaturale. Prădătorii și prăzile muritoare par a cădea de acord, deopotrivă, să asculte glasul fricii lor primordiale și să stea în ascunzătoare până la revărsatul zorilor. Până și cele mai rele dintre noile găști lasă noaptea creaturilor care colindă prin întunericul acestei lumi noi.

Cel puțin, așa au făcut până acum. La un moment dat, cei mai disperați vor începe să profite de adăpostul nopții, înfruntând riscurile. Sper că noi suntem primii, astfel încât să fim singurele sub cerul liber, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a nu fi nevoită să o trag pe Paige cu forța, ca să nu ajute pe cineva la ananghie.

Uitându-se lung în noapte, mama mă prinde de braț. Teama îi întunecă privirea. A plâns așa de mult în ultimul an, de când a plecat tata, că ochii îi sunt permanent umflați. Nutrește o spaimă aparte pentru noapte, însă nu am ce să fac în privința asta. Dau să îi spun că totul va fi bine, dar minciuna îmi moare pe limbă. Nu are rost să o liniștesc.

Inspir adânc și dau ușa de perete.

Nu mă pot opri să nu mă uit în spate dacă nu am motive de îngrijorare, dacă nu se apropie ceva de mine. Nu că un monstru capabil să facă bucăți soldați înarmați s-ar apropia pe nesimțite. Oare de ce nu am evoluat ca specie cu ochi la ceafă?

Cu cât merg mai departe în pădure, cu atât întunericul se strânge mai tare în jurul meu. Îmi spun că gestul meu nu este chiar sinucigaș. Pădurea este plină de creaturi — vervețe, păsări, căprioare, iepuri — și monstrul nu le poate ucide pe toate. Așadar, șansa mea de a mă număra printre cele mai multe vietăți care vor supraviețui în noaptea asta este destul de mare. Nu?

Mă deplasez prin întuneric din instinct, sper că mă îndrept spre nord. Într-un scurt interval, încep să am îndoieli serioase cu privire la direcția de mers. Am citit undeva că atunci când se rătăcesc, oamenii au tendința de a merge în cercuri mari. Dacă merg în direcția greșită?

Îndoielile îmi erodează rațiunea și simt cum în piept îmi crește panica.

Mă pălmuiesc în gând. Nu este momentul să mă pierd cu firea. Promit că îmi voi îngădui să intru în panică

după ce voi fi în siguranță, ascunsă într-o casă frumoasă cu bucătăria bine aprovizionată, cu Paige și mama.

Mda, sigur. Gândul îmi face buzele să tresară ca într-un zâmbet. Poate că într-adevăr mă lasă rațiunea.

Văd pericol în spatele fiecărui foșnet și umbră schimbătoare, în spatele fiecărei păsări care își ia zborul și a fiecărei verușe care se furișează pe câte o ramură.

După ceea ce îmi par a fi ore de mers anevoios prin pădurea întunecată, una dintre umbre se desprinde de un copac, semănând cu oricare dintre celelalte crengi suflate de vânt. Numai că aceasta continuă să se îndepărteze de trunchi. Se desprinde de marea masă de umbre, apoi se topește într-un alt întuneric, mai mare.

Încremenesc.

Se poate să fi fost o căprioară. Însă picioarele de umbră nu s-au mișcat normal. Se poate să fi fost ceva biped. Sau, mai exact, mai multe ceva-uri bipede.

Intuiția mea se dovedește a fi adevărată când umbrele se răsfiră, înconjurându-mă. Nu-mi place să am dreptate mereu.

Așadar, ce stă în două picioare, este înalt de șaiszeci sau nouăzeci de centimetri și mârâie ca o haită de câini? Nu mă pot gândi decât la corpurile acelea risipite la rădăcina copacilor, cu membre lipsă.

O umbră vine spre mine așa de repede, că seamănă cu o panglică neagră. Ceva se lovește de brațul meu. Fac un pas în spate, însă orice ar fi fost a dispărut deja.

Celelalte umbre se mișcă. Unele sar înainte și înapoi, seamănă cu o materie care stă să fiarbă. Ceva se lovește de celălalt braț al meu înainte să-mi dau seama că o altă umbră s-a avântat spre mine.

Mă împleticesc înapoi.

Vecinul nostru Justin avea un set de dinți de piranha, ascuțiți ca acul, și îi ținea pe polița șemineului. Odată, ne-a spus că acești pești carnivori și uneori canibali sunt, de fapt, cam timizi și de obicei își înghiontesc prada înainte să atace, devenind mai încrezători când își văd colegii de banc că procedează la fel. Ce mi se întâmplă mi se pare că se potrivește în mod straniu cu această descriere.

Corul de mârâituri crește. Seamănă cu un amestec de sunete animalice și niște mormăieli tulburător de omenști.

O altă lovitură. De data aceasta, mă înjunghie o durere ascuțită în coapsă, de parcă m-ar tăia niște lame. Mă cutremur când o căldură umedă se întinde în jurul durerii.

Apoi sunt lovită de două ori în succesiune rapidă. Oare sângele îi înnebunește?

Altă lovitură — la încheietura mâinii. Urlu de data aceasta de îndată ce o simt.

Aceasta nu este doar un șfichiuit rapid. Este o lovitură care zăbovește, dacă se poate spune despre o umbră fulgerătoare că zăbovește. Simt arsura la o secundă după ce îmi dau seama că am fost... mușcată? Sunt sigură că aș fi mai puțin speriată dacă aș putea vedea cum arată atacatorii. Neputința aceasta este deosebit de înfricoșătoare.

Acum, icnesc atât de tare, că la fel de bine aș putea să strig.

Cu coada ochiului, văd ceva mișcându-se. Nu am timp nici să mă pregătesc pentru o altă lovitură, că Raffese și înființează înaintea mea. Ține sabia ridicată și are mușchii încordați, ține piept umbrelor clocotitoare. Nici nu am auzit foșnetul frunzelor. Într-o secundă nu e aici, în următoarea e.

— Fugi, Penryn.

Nu-mi trebuie altă invitație. Fug.

Dar nu fug departe, ceea ce probabil nu este o mișcare foarte înțeleaptă. Nu mă pot abține. Ezit în spațele unui copac pentru a vedea cum Raffese se luptă cu demonii.

Acum, că știu la ce să fiu atentă, îmi pot da seama că sunt destui. Sunt categoric bipezi. Categoric scunzi. Nu toți de aceeași mărime, totuși. Unul este cu cel puțin treizeci de centimetri mai mare decât cel mai scund. Altul pare de-a dreptul bondoc.

Siluețele lor mărunte ar putea fi umane sau îngerești, deși nu se mișcă nici ca unii, nici ca ceilalți. Când intră în viteză, mișcările le sunt fluide, de parcă acesta ar fi ritmul lor normal. Ființele astea categoric nu sunt umane. Poate

De la atacuri, în mod ironic, apusurile au fost glorioase. Dincolo de geamurile apartamentului nostru, cerul arde ca un mango răscopt în tonuri vii de portocaliu, roșu și vinețiu. Norii sunt aprinși în culorile asfințitului și mi-e aproape teamă că noi, cei rămași prizonieri sub ei, vom lua, de asemenea, foc.

Simțind pe față căldura evanescentă, încerc să nu mă gândesc la altceva decât să nu-mi las mâinile să tremure în timp ce închid metodic fermoarul rucsacului.

Îmi trag în picioare ghetele preferate. Sunt preferatele mele pentru că, odată, am primit un compliment de la Misty Johnson pentru benzile de piele dispuse în scăriță pe lateral. Ea este — a fost — majoretă și era cunoscută pentru gusturile sale în materie de modă, așa încât mi-am spus că ghetele acelea sunt articolul meu vestimentar de top, cu toate că sunt fabricate de o firmă specializată în ghetete de drumeție, lucruri serioase. Acum sunt preferatele mele pentru că benzile cu pricina sunt perfecte ca teacă pentru cuțit.

Mai pun în buzunarul scaunului cu rotile al lui Paige și niște cuțite ascuțite de friptură. Ezit înainte să pun